

riájának is elviselhető konkrétja még: „*Meg kell tanulni azt a sávot, / hol a kristály már füstölög, / és ködbe úszik át a fa, / akár a test emlékezetbe.*” Kristály vagy füst, csillag vagy kő – hagyjuk még a végsőnek is ezt a név-esetlegességét. Talán a sáv maga, ennyi maradhat, az átúszás emlékezetbe, már a mozdulat nélkül is... az átfordítás marad, mely emlékezetünk. „*Én, ember, én. Emlékezem.*” Kosztolányi sorának magánhangzói – az anyag elemei –, ha akarjuk, ha nem, már beleszólnak abba, amit mondani akartunk. Mint Kalkánál az a híres betűhiba. Legalább annyit reánk olvas az írás, hogy ily esz-
közökkel vagyunk kénytelenek élni, mert élni vagyunk kénytelenek.

Czilczer Olga

MINDEN SZERELEM ÍGY KEZDŐDIK

Éleskanyarban dőlt rám. Mindketten elterül-
tünk. „A helyzet adott. Lehetne hozzám engedé-
kenyebb.” A vallomások egyike, mely a tömeg-
ből érkezhett, kertelés nélkül adta tudtomra az
állomás nevét.

Másika, fejem más hangzavarokba ütemesen
nyomogatva, arra biztatott, akit érek, ragadjam
torkon, kezdjem csavarni ezt a csigolyasor vezé-
relte hangszert, míg csak a fej le nem válik. Ezt
kell tennem, ha jót akarok. Minden szerelem így
kezdődik.

Az óriáskerék, melyen feküdtünk, függőlege-
seink és vízszinteseink megmondhatója hegyen-
völgyön át. Csak később szelídült tisztássá, mely
előbb egy hangyabollyal, aztán egy köztemető-
vel lett nyugodalmasabb.

De körül a nadrágszárakba bújtatott fatörzsek
kórusából mindig kivált egy-egy lefejezendő szó-
lam. Az állomás nevén túl is kivirult egy mada-
rát parittyaként útra bocsátó lomb. Az szíven
ütött, ez agyam világosította meg. Tetszem neki.
Semmi kétség. Le vele!

ÉLETEM EMLÉKEZETE

Itt élni továbbra is a talpam alól kihúzott padlódeszkák rejtette arzenállal, elveszettnek hitt gombostűimmal a porban, gerendák távolodó döngéseivel, nem túl kilátástalan-e?

Persze kérdés, nem volt-e rom már akkor is életem, amikor egy este, kedvenc fotelomban ülve, fölfedeztem a plafon repedését.

Ahogy sorra kattintgattam a villanykapcsolókat, kézmozdulataim karikatúrái, árnyak tűntek el a repedésen át. A fények újra meg újra felépítették a falakat, megtámasztották bútorokkal.

Ha eljön születésem órája, az árnyak repedése betölti a szobát, mint karácsonyi sztaniolanyagyalok suhanása.

Kezdem előlről? Bútoraim, fal menti mozdulataim a tágabb térbe vetítve. Fejem fölött a repedés. Mióta földindulás. Mióta gerendadöngetés.

Uwe Gressmann

KOZMOSZ

Kalász Márton fordítása

S ki ne ismerné a hatóságokat
S a szaladgálást a papirossal?

Te a végsőkig elmégy;
Emeletről emeletre,
Hogy az ügyet elintézd,
Csak legyen mindig kedved; és: elég merész légy.

S tudod-e, Isten, hol a megfelelő hely?
Mindenki azt mondja, nem illetékes.
S hogy néz ki minden:
Hosszan elnyúlik
Távokban, párkányokban, perspektívákban,
fogadóórákban...